

'56-ban nem voltunk egyedül, Franco tábornok 100 ezer katonát küldött, de az USA megállította őket

Deres.TV - Harcunk.info

"Amerika megbukott. Megbukott, mert egy társadalomban, ahol a hasznossági princípium mindenekfelett való, a morális felelősségérzete elsorvad" - ezt írja Márai Sándor 1957. november 5-én amerikai naplójába, s hozzáteszi, a Nyugat magyar forradalommal szembeni cinikus árulását nem lehet megbocsátani, és senki nem hisz többé a Nyugatnak.

Az eddig széles körben ismertekkel ellentétben 1956-ban nem maradt a magyar forradalom magára.

Spanyolország teljhatalmú vezetője, Franco tábornok 100 ezer önkéntes katonát indított útnak Magyarország felé, hogy megsegítsék a magyar forradalmárokat a bolsevik elnyomók elleni közdelemben. Alapos kutatómunka után nemcsak ezt a kétségtelen ténytet lehet megállapítani, de fény derült arra is, hogy ez a 100 ezer önkéntes fegyveres azért nem érkezett meg Budapestre, mert az Amerikai Egyesült Államok megakadályozta a beavatkozást.

Az 1956-ban még hivatalban lévő és a spanyol állam által kizárólag elismert spanyolországi magyar királyi nagykövet (!), Marosy Ferenc titkára, Czichlert Aurél

visszaemlékezésében ezt azzal indokolja, hogy az USA elnöke, a zsidó származású Eisenhower - a hangzatos szövegek ellenére - egyáltalán nem akart harcolni a Szovjetunió ellen. Borhi László, Dokumentumok a spanyol segítségnyújtás tervéről című munkájában ír erről.

Szigorúan titkos feljegyzés készült Herbert Hoover, az Egyesült Államok külügyi államtitkára részére, aki a kórházban ápolt J.F. Dulles külügyminisztert helyettesítette. Kiderült a feljegyzésből, hogy Artajo spanyol külügyminiszter kormányának megbízásából felkereste az Egyesült Államok ENSZ-nagykövetét, Cabot Lodgeot, és közölte vele: Franco tábornok kész lenne fegyveres erőket küldeni Magyarországra a felkelők megsegítése céljából.

Mint később kiderült, ez volt az egyetlen ilyen jellegű javaslat a forradalom támogatására, amiről az amerikai vezetés tudomást szerzett. Artajo a továbbiakban elmondta, hogy a kormány folyamatosan kapcsolatban van a magyar felkelőkkel, majd javasolta, hogy az Egyesült Államok küldjön két repülőgépet Spanyolországba, melyeket ott megraknának fegyverekkel, és eljuttatnák azokat Magyarországra.

A szándék komoly volt, hiszen az iratokból világosan kiderült, hogy a kezdeményezés a legmagasabb szinten született, és maga a külügyminiszter terjesztette elő annak az amerikai diplomatának, aki ENSZ-beli funkciójánál fogva a legtöbbet tehette Magyarország érdekében.

Borhi László a spanyol támogatás okairól a következőket írja: "Tudjuk, hogy Franco a bolsevizmus, a szovjet rendszer kérelhetetlen ellensége volt." Ráadásul a spanyol polgárháború során a moszkvai vezetés a köztársaságokat támogatta, igaz, az NKVD egy füst alatt eltulajdonította (a bolsevikokra jellemző módon) a spanyol aranykészletet.

A spanyol államfő, aki a második világháborúban önkénteseket küldött a Szovjetunió ellen, talán úgy érezte, csapást mérhet a kommunista világrendszerre. Sőt ezzel egy időben akár jó pontokat is szerezhethet rendszere számára a kelet-európai népek felszabadítását hirdető Washingtonnál.

Azoknak, akik ismerik Franco ideológiáját és életpályáját nem kétséges, hogy a spanyol támogatás a magyar forradalomnak őszinte, s egyben bátor szándék volt. A szavakban ugyan a kommunista iga alatt nyögő népek felszabadítását kítűző, ám hazug amerikaiaknak azonban nem tetszett a spanyol kínálkozás.

Jól tükrözi az USA örökös képmutatását az SZDSZ ún. rendszerváltás környéki magatartása, amikor szavakban a legkeményebb antikommunisták voltak, aztán gátlások nélkül összefeküdtek az MSZP-vel a hatalom birtoklása érdekében. Hasonlóképpen jártak el az amerikaiak 1956-ban.

A washingtoni vezetésnek nem ért annyit Magyarország, hogy miattuk máshol (például Közel-Keleten) gyengüljenek az USA pozíciói, valamint az amerikai kormány félt attól, hogy a katonai beavatkozás esetén fegyveres konfliktusba keveredhet a Szovjetunióval, melyről a CIA egyébként azt tartotta, hogy bármit megtenne Magyarország megtartásáért.

Hoover külügyi államtitkár - az iratok tanulsága szerint - közölte a spanyolokkal:

"Mivel egy ilyen beavatkozás nem járhat sikerrel, és azt a "súlyos kockázatot" vonná maga után, hogy az USA "nagymeretű" katonai konfliktusba keveredik a Szovjetunióval, a magyar forradalmat fegyverrel megsegíteni nem lehet."

Egyben figyelmeztette a spanyol vezetést, hogy ilyen lépést az USA-val történő előzetes konzultáció nélkül ne tegyen! Arra a tényre, hogy a spanyol segítséget is az Amerikai Egyesült Államok állította le, konkrét irattári bizonyíték is van.

Borhi László tanulmányához csatolt dokumentumok között található a következő:

Kimenő Távirat
Department of State - 1956. 11. 08.
Szigorúan titkos

Az Egyesült Államok madridi követségének

Az Egyesült Államok kormánya osztozik a spanyol kormány ellenszenvében a Magyarország elleni brutális szovjet katonai akció miatt, valamint a magyar nép függetlenségi harca iránti mély együttérzésében.

Ugyanakkor az Egyesült Államok kormánya sajnálattal arra a következtetésre jutott, hogy semmilyen, ismétlem, semmilyen módja nincs annak, hogy hasznos katonai intervenciót hajtson végre a magyar hazafiak támogatására a siker reményében és a Szovjetunióval való nagyméretű konfliktus súlyos kockázata nélkül.

Az ENSZ aktívan foglalkozik a világbékét fenyegető különféle problémákkal, és az Egyesült Államok nézete szerint az szolgálja a legjobban mindannyiunk érdekeit, ha ezeket a kezdeményezéseket a sikeres befejezésig visszük. Következésképpen az Egyesült Államok kormánya sem nyílt, sem titkos katonai beavatkozásra nem, ismétlem, nem vállalkozhat Magyarországon a jelen körülmények között.

Továbbá kénytelenek lennénk elhárítani minden felelősséget, amennyiben olyan privát szervezetek, mint az "American Hungarian Association" vagy a "Radio Free Europe" tevékenységet fejtené ki, amely katonai támogatást foglalna magában.

Az Egyesült Államok kormánya határozottan sürgeti a spanyol kormányt, hogy a lehető legóvatosabban vizsgálja meg, milyen következményei lennének a katonai intervenciónak Spanyolország és Nyugat-Európa számára.

Közös biztonsági céljaink és a világbéke megőrzésére vállalt köteleseink fényében reméli, hogy Spanyolország nem tesz elsietett lépéseket az Egyesült Államokkal történő konzultáció nélkül. Saját belátása szerint annyit közölhet a fenti útmutatásból a királyi magyar követtel, amennyi megfelelőnek látszik.

A szépen, diplomáciai nyelven megfogalmazott szigorúan titkos amerikai távirathoz gusztustalanságának bizonyítására kommentár nem szükséges, legfeljebb annyit jegyezzünk meg, hogy a magyar forradalom cserbenhagyásakor hivatkozott világbékéről gyorsan megfélemedtek az amerikaiak Vietnam, vagy éppen Afganisztán, esetleg Irak esetében.

Annál érdekesebb viszont, hogy az amerikaiak és a spanyolok többször említik a "királyi magyar követet", holott az ötvenes években - mint tudjuk - már megszakadt a történelmi alkotmányunk jogfolytonossága, Magyarország államformája tehát hivatalosan nem királyság, hanem népköztársaság volt.

Ki lehetett hát az a fontos királyi magyar nagykövet, akit a spanyol és az amerikai kormány is komoly tényezőként kezel?

A második világháborút követően Spanyolország hosszú ideig nem ismerte el a magyarországi megszálló kommunista rendszert, és továbbra is a korábbi, tehát az 1945 előtti Magyar Királyság nagykövetségét tekintette hivatalos képviselőnek. Így, egyedülálló módon a magyar államot még az ötvenes években is a Horthy-féle Magyar Királyság által kinevezett nagykövet, Marosy Ferenc képviselte.

A második világháború után Spanyolország a Magyar Népköztársasággal még diplomáciai kapcsolatban sem állt, kizárólag a magyar királyi nagykövetet ismerte el. Marosy Ferenc a magyar ügyek képviselőjeként ellátta magyar honfitársainak az érdekképviseletét is, sőt útleveleket és a

személyazonosságot igazoló úgynevezett "Hazatérési Igazolványokat" állított ki.

Ezzel kapcsolatban a spanyol külügyminiszter bizalmasának, Porta-nak félhivatalos álláspontja az volt, hogy "a spanyol kormánynak teljesen mindegy, kinek adsz útlevelet, abszolút nem avatkozik bele, ez tisztán magyar ügy". Marosy úgy látta helyesnek, ha a "Legación Real de Hungria ("eredeti Magyarország képviselője") feliratú körpecsétet használja.

A történelmi magyar alkotmány jogfolytonosságának megszakítását követően, 1950 júliusában a spanyol kormány Marosy Ferencet de facto elismerte a magyar ügyek félhivatalos képviselőjének. A régi útlevelek meghosszabbításának Marosyra nézve akadálya nem volt, de vízumot csak Portugália, Olaszország, Svájc és egyes dél-amerikai országok adtak.

Franciaország 1949 májusa (a megszálló kommunista alkotmány életbe lépése) előtt, a Spanyolországban kikiáltott vagy meghosszabbított útlevélre még adott beutazási engedélyt, ez időpont utániak esetében azonban már nem. Marosy madridi státuszából következően "az egész világon a Franco rezsim volt az első, mely a Magyar Nemzeti Bizottnányt (MNB) de facto elismerte".

Az MNB célja a teljes magyar emigráció összefogása és a külföldre menekült magyarság szellemi és anyagi érdekeinek a védelme volt. A Bizottnány (árnyék) kormányként kívánt működni, és ennek megfelelően belső struktúrája is egy leendő államapparátus leképezése volt.

Habsburg Ottó eddig eltitkolt szerepe

A kelet-európai emigráció Hispániában című válogatásban található Marosy-levelek alapján készült Marosy és Franco című tanulmányból kiderült, hogy az okkal vagy ok nélkül, ám sokat támadott Habsburg Ottóról sem minden ténytet engednek eljutni a közvéleményhez a cionrasszisták (konkrétan a zsidó fajvédő szabadkőműves szervezet, a Bnai Brith tagja, a zsidó Geró András) által vezetett Habsburg Intézet munkatársai.

Megdöböntő és szinte senki sem tud róla, hogy 1956 októberében Habsburg Ottó derekasan, s a magyar érdekek védelmében cselekedett, amikor felkérte Marosy Ferencet, hogy továbbítsa "szuggesztíóját" a spanyol kormánynak, amelyben Spanyolország segítségét kérte az ENSZ-ben a szovjet beavatkozás ellen.

Ennek köszönhetően október végén Madridban a 20 perces magyar rádióadásokat jelentősen megemelték, a Spanyol Vöröskereszt gyűjtőakcióba kezdett a magyar forradalmárok megsegítésére, a magyar kolónia pedig két nap alatt 4000 dollár pénzsegélyt adott össze.

Az októberi eseményekre a spanyol kormány azonnal reagált, a miniszterelnökséget vezető Luis Carrero Blanco Marosynak 100 000 (azaz százezer!) önkéntest ajánlott fel, akiket Magyarországon lehetne bevetni. 1956. november 4-én Habsburg Ottó felkérésére Marosy levelet intézett Francisco Franco tábornokhoz, amiben segítséget kérnek egy "páncéltörő repülőgép" ügyében, ami Magyarországon szállt volna le.

A magyar forradalom leverése után Franco újévi beszédében hangsúlyozta Magyarország bátorságát, illetve "szégyennek" minősítette a nyugati világ tehetetlenségét a magyar eseményekkel kapcsolatban. Ugyanekkor a Stuttgartban összeült "Forradalmi Tanács" elítélte a Nemzeti Bizottnányt Spanyolországgal meglévő kapcsolatát, ami jól mutatja az 1945-47-es és az 1956-os magyar emigránsok között kibontakozó ellentéteket.

1957 júliusában Marosy arról a benyomásról értesítette Bakach-Besseneyt (szintén emigráns nagykövet), hogy Habsburg Ottónak "kellemes volna, ha függetlenül magamat az MNB-től és kizárólag az ő rendelkezésére állnék". De ez az elképzelés egyáltalán nem felelt meg Marosy gondolkodásának. Három hónappal később azonban, Marosy arról értesült, hogy Bakach-Besseney már nem látta biztosított helyét a Bizottnányban, ezért a követség fenntartását Habsburg Ottó segítségével más forrásból volt kénytelen megoldani. Későbbi levelében Marosy hozzátette "minthogy spanyol viszonylatban semmi sem változott, munkám úgy folyik tovább, mint eddig".

Az 1956-os magyar forradalom és annak leverése Magyarországról egy új emigrációs hullámot indított el. A személyes konfliktusoktól amúgy sem mentes Nemzeti Bizottnány vezetésében pedig személycserék történtek és - mivel 56 után reform kommunisták, szociáldemokraták, köztársaságpártiak is az emigrációba kényszerültek - balratolódás volt megfigyelhető.

A nem egységes külföldi magyarság tovább polarizálódott, s a határvonalakat a politikai pártállás, a Habsburg és a Horthy családhoz fűződő viszony, a volt társadalmi pozíció, illetve most már az országot 1956 előtt és után elhagyók között is meg lehetett húzni.

Szomorú, de a magyar emigrációt, mint oly sokszor a történelmünkben, a viszály osztotta meg. Abban a pillanatban, 1956-ban pedig, amikor egységesek voltunk, s lehetőségünk lett volna a győzelemre és a függetlenség elérésére, a spanyol segítséget az amerikaiak állították le.

Franco 1956-ban a következőkkel akarta támogatni a magyar ügyet: önkéntesekkel, katonákkal, tüzérséggel, tank-elhárító fegyverekkel. Az Amerikai Magyar Liga adott pénzt is, így volt a fedezet mindezen eszközök Magyarországra szállításához. Spanyolország és a magyar emigráció kész volt a segítségre, mindent meg is tettek ezért, ám az amerikai kormány elárulta és cserben hagyta őket.

A Budapestre induló spanyol csapatokat az az Agustín Muñoz Grandes tábornok vezette, aki a második világháború hőse volt, ugyanis az orosz bolsevizmus ellen vívott háborúban a Krasny Bor melletti csatában 5900 önkéntesével megverte a sokkal erősebb, 30 tankkal és 800 ágyúval felsorokozó 44 ezer fős vörös sereget, 3600 spanyol és 14 ezer orosz katona holtteste borította a csatamezőt.

Nos, ez a híresen antikommunista tábornok vezette csapat érkezhett volna Budapestre a magyar felkelők támogatására, ha az amerikaiak árulása nem hiúsítja meg Franco segítségnyújtási szándékát.

Kapcsolódó:

[Csak 70 év után jöhetett Magyarországra Habsburg Ottó](#)

[1956 - Franco tábornok katonai segítséget akart nyújtani a magyar forradalomnak](#)